

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.987 van 28 april 1999
in de zaak A. 43.572/X-8327.**

In zake : Marcel MELLAERTS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J.-M. JEURISSEN,
kantoor houdende te 3290 DIEST,
Overstraat 49

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat L. RYCKAERT,
kantoor houdende te 9060 ZELZATE,
Westkade 18.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marcel MELLAERTS op 21 december 1990 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 23 oktober 1990 van de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting houdende verwerping van zijn beroep tegen de beslissing van 14 juni 1990 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant waarbij hem de vergunning werd verleend voor het opruimen van wildgroeiende bomen op een perceel te Bekkevoort aan de Wijndries, kadastraal bekend Sectie H, nrs. 366 g, h en k, op voorwaarde de werken te beperken tot 18 m uit de as van de weg;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de beschikking van 9 september 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 5 maart 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 april 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. BEEKEN die, loco Advocaat J.-M. JEURISSEN verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat K. VAN ALSENOY die, loco Advocaat L. RYCKAERT verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is omdat verzoeker geen duidelijke gronden tot nietigverklaring formuleert; dat volgens de verwerende partij "met goede wil" uit het verzoekschrift te distilleren is dat verzoeker zich erover beklagt, enerzijds, dat de door hem aangevraagde werken ten onrechte als ontbossing werden aanzien, anderzijds, dat de opgelegde voorwaarde de werken te beperken tot op 18 m uit de as van de weg geen rechtvaardiging vindt in het feit dat het terrein gelegen is in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied,

vermits de artikelen 11 en 15 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen geen beperkingen betreffende de wijze van uitbating voorzien;

Overwegende dat uit het verzoekschrift zelf duidelijk blijkt welke annulatiegronden verzoeker inroept, nl. machtsoverschrijding omdat de werken ten onrechte als ontbossing en dus als vergunningplichtig in de zin van artikel 44, § 1, 2°, van de stedenbouwwet worden aangezien, enerzijds, omdat het niet gaat om een bos maar een verwilderde boomgaard en, anderzijds, omdat het verwijderen van oude, niet meer productieve fruitbomen, verwilderde bramen, grassen en onkruid geen ontbossing is, en machtsoverschrijding, vooreerst omdat de weigering elk onderhoudswerk aan zijn eigendom verhindert, vervolgens omdat de opgelegde voorwaarde geen rechtvaardiging vindt in de bestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied aangezien het gaat om een beperking van de wijze van uitbating die niet in de artikelen 11 en 15 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 opgenomen is, en tenslotte omdat in die voorwaarde verwezen wordt naar het behoud van de natuurlijke begroeiing terwijl het gaat om een verwildering van de vroegere aanplanting, namelijk fruitbomen met weiland; dat de verwerende partij de middelen ook zo begrepen heeft; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 44, § 1, 2°, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw; dat verzoeker doet gelden dat het perceel in kwestie geen bos is maar een verwilderd weiland met oude en niet langer productieve fruitbomen, bramen, onkruiden en grassen en drie eiken, en dat de werken geen ontbossing maar het

opkuisen van zijn eigendom betreffen door het verwijderen van de oude, niet meer productieve fruitbomen, verwilderde bramen, grassen en onkruid behalve de drie eiken, zodat de werken niet vergunningplichtig zijn en artikel 44, § 1, 2°, van de stedenbouwwet ten onrechte werd toegepast;

Overwegende dat de verwerende partij wijst op de aanwezigheid, niet alleen van hoogstammige oude fruitbomen, maar ook van bramen en hoog opgroeiende grassen en onkruiden zodat de werken wel degelijk vergunningplichtig zijn en dienen te worden beschouwd als het ontbossen van de bodem, zij het slechts over een beperkt gedeelte van het perceel;

Overwegende dat verzoeker antwoordt dat het begrip bos in zijn gebruikelijke betekenis dient te worden verstaan omdat anders elke verwilderde boomgaard een bos zou zijn;

Overwegende dat de gronden van verzoeker een oppervlakte hebben van 68 are; dat zij gelegen zijn in landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat de bouwaanvraag van verzoeker voor het opruimen van verwilderde begroeiingen en het rooien van oude fruitbomen, op 4 september 1989 door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Bekkevoort werd geweigerd omdat, blijkens het advies van de gemachtigde ambtenaar "... de sterke terreinhelling van de beoogde percelen bij naakte bodem ongetwijfeld aanleiding (geeft) tot zware erosieverschijnselen (,omdat) om deze reden deze percelen een permanente grondbedekking (dienen) te hebben zijnde weiland of bosbestand (en omdat) gelet op de ligging in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied de huidige deels natuurlijke begroeiing de voorkeur (geniet) op weiland"; dat verzoeker in zijn beroepschrift bij de bestendige deputatie heeft laten gelden dat hij volgens de gemeente Bekkevoort "voor het

opkuisen van het perceel een bouwvergunning nodig had", dat het opruimen van de verwilderde begroeiing en het rooien van de oude fruitbomen niet aan vergunning onderworpen zijn, dat "zelfs indien vergunning noodzakelijk is, deze volkomen ten onrechte geweigerd werd"; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant bij besluit van 14 juni 1990 de gevraagde vergunning heeft verleend mits de werken te beperken tot op 18 m van de as van de weg;

Overwegende dat het beroep van verzoeker bij het bestreden besluit werd verworpen onder meer op grond van volgende redengeving :

"Overwegende dat betrokkene stelt dat de aangevraagde werken niet aan vergunningplicht zouden onderhevig zijn; dat artikel 44, § 1, 2, van de gewijzigde stedenbouwwet evenwel bepaalt dat een bouwvergunning vereist is voor het ontbossen van een bodem; dat het in huidig geval gaat om het ontdoen van de bomen op een gedeelte, zij het beperkt in oppervlakte, van het terrein; dat kwestieuze werken derhalve vergunningplichtig zijn;

(...)

Overwegende dat de gevraagde opheffing van de door de bestendige deputatie opgelegde voorwaarde om de hierboven aangehaalde redenen de schoonheidswaarde van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied in het gevaar zou brengen; dat bijgevolg de beslissing van de bestendige deputatie moet worden bevestigd zodat het beroep van de partikulier dient verworpen te worden";

Overwegende dat luidens artikel 44, § 1, 2°, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw voor ontbossen een voorafgaande vergunning is vereist;

Overwegende dat ontbossen veronderstelt dat er een bos is; dat de bestreden beslissing die vraag uit de weg gaat; dat de bestreden beslissing enkel stelt dat "een bouwvergunning vereist is voor het ontbossen van een bodem (en) dat het in huidig geval gaat om het ontdoen van de bomen op een gedeelte, zij het beperkt in

oppervlakte, van het terrein"; dat de bestreden beslissing derhalve zonder meer ervan uitgaat dat op het terrein van verzoeker een bos staat, hetgeen uit geen enkel gegeven van het dossier blijkt en door verzoeker steeds werd betwist; dat de bestreden beslissing artikel 44, § 1, 2°, verkeerd heeft toegepast; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 23 oktober 1990 van de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting houdende verwerping van het beroep van Marcel MELLAERTS tegen de beslissing van 14 juni 1990 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant waarbij hem de vergunning werd verleend voor het opruimen van wildgroeïende bomen op een perceel te Bekkevoort aan de Wijndries, kadastraal bekend Sectie H, nrs. 366 g, h en k, op voorwaarde de werken te beperken tot 18 m uit de as van de weg.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op achtentwintig april
1900 negenenegentig, door de Xe kamer, die was samen-
gesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	J. BOVIN,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. EYLENBOSCH,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. EYLENBOSCH.

M. VRINTS.